

ORIFIELSKÁ SIGNATÚRA V ARCHITEKTÚRE

V súvislosti s archanjelmi Gabrielom a Rafaelom sme už poukázali na obdivuhodnú skutočnosť, že „staviteľské umenie, architektúra vzniká projekciou vlastných zákonitostí ľudského tela von do priestoru“.⁸⁰ Gotická katedrála je premietnutím merkúrskych a slnečných síl, ktoré vytvorili ľudský hrudník a srdce, von do priestoru. Tú istú rytmickú stavbu a pohyb, aké pozorujeme v ľudskom hrudníku, chrbtici, v rytme srdca a dychu, a u niektorých rastlín v prírode, ktoré liečia priedušky a srdce, nachádzame v rafaelskom období v gotickom, klasickom indickom alebo angkorskom stavebnom slohu.¹¹⁰ Podobne baroková architektúra je to, čo nachádzame vonku v prírode vo forme lastúr a perál, je premietnutím mesačných síl, ktoré budujú u človeka určité (zvlášť ženské) orgány. Dá sa taká súvislosť doložiť aj v architektúre orifielského obdobia?

Saturn, ako (kozmogonická) hranica slnečnej sústavy, vytvára spojenie so sférou hviezd; resp. tróny tvoria spojenie s cherubínmi, ktorí tvoria sféru stálic. V ľudskom tele vytvára Saturn kosti, predovšetkým lebku. **Guľatá klenba lebky je obrazom nebeskej klenby. Saturnské sily napodobňujú v ľudskej hlave sféru stálic.**

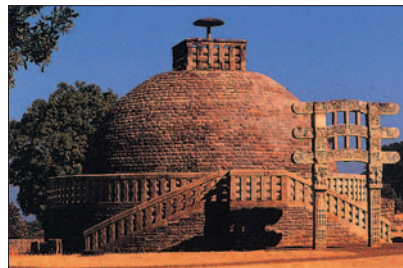
V korelatívnej kozmológii národov takmer všade na svete nachádzame názor, že lebka je obrazom sféry stálic. V chanskom spise Chuaj-nan-c'z roku 139 pr. Kr. sa dočítame, že „guľatosťou sa hlava človeka podobá nebu, kým nohy svojou hranatosťou pripomínajú zem“.¹⁸³ V germánskej mytológii bola nebeská klenba stvorená z lebky obra Ymira. V Grécku ten istý názor vyslovil Platón v Tímaiovi, kde hovorí, že „bohovia, aby napodobnili guľatý tvar vesmíru, pripúťali (dušu) do guľatého telesa, ktoré teraz nazývame hlavou“.¹⁷⁷ Aj obraz ženy v Jánovej Apokalypse (Zj 12:1), odetej slnkom, s mesiacom pod jej nohami a s diadémmom dvanástich hviezd nad jej hlavou je vlastne lekciami z duchovnej fyziológie: Sféra hviezd utvára hlavu, slnko hrud' a mesiac dolnú časť tela.

Na staré sakrálné stavby sa vždy nahliadalo ako na reprodukcie vesmíru a zároveň ľudského tela. Táto zhoda bola považovaná za niečo, na čom sa zakladala posvätnosť budovy. Napríklad v Ríme v 1. storočí pr. Kr. vytvoril rímsky teoretik architektúry Vitruvius takúto architektonickú geometriu založenú na proporciách ľudského tela.

V sakrálnom architektonickom tvarosloví kupola symbolizovala nebeskú klenbu a zároveň ľudskú hlavu. Napríklad „hinduistický výklad (chrámu) vidí vo vchode ústa, v kupole hlavu, vo vežičke na vrchole kopule šev v ľudskej lebke (jej mäkkú časť, ktorá sa po pôrode uzavrie)“.¹⁸⁹ Podobne buddhistická „stúpa bola pôvodne uctievaná hrobka, ktorej polguľovitá forma bola symbolom vesmíru“.¹⁶⁴

K tej istej úvahe by sme však mohli dospieť azda aj inou cestou: Všetky staré astronomické observatóriá, ktoré boli postavené kvôli sledovaniu pohybov na nebeskej klenbe a meraniu časových rytmov, ako Stonehenge alebo Caracol v Chichén Itzá, mali kruhový tvar, pretože si to vyžadovalo pozorovanie hviezdnej oblohy cez rôzne medzery medzi kameňmi; podobne naše dnešné hvezdárne musia mať guľatú, otáčavú kupolu. Vzťah k sfére hviezd si u observatórií vynútil guľatý - kruhový alebo kupolovitý tvar.

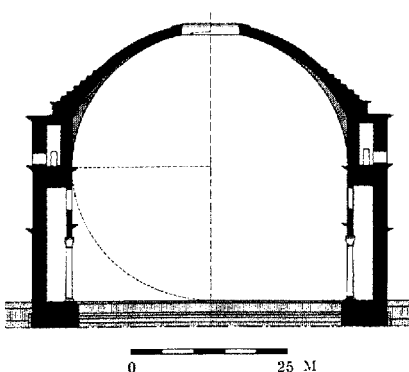
Ako sa táto skutočnosť prejavuje v architektúre starého Ríma? „Rímska architektúra síce čerpala z gréckeho umenia, ktorého architektonické riešenia vychádzali predovšetkým z priamych línií, no rímske stavebné umenie charakterizovali cel-

Stúpa v Sánči, 3. stor. pr. Kr.

Panteón, 27 pr. Kr. Rekonštruovaný 120 po Kr.

Rez Panteónom.

kom nové prvky oproti gréckym vzorom, predovšetkým oblúky, klenby a kupoly“.¹⁶⁴ **Orifielská signatúra v rímskej architektúre sa prejavuje vo výsadnom postavení oblúka, klenby, rotundy a kupoly.**

V gréckej architektúre základným prvkom bol stĺp, v rímskej architektúre „základným prvkom bol pilier, oblúk a klenba“.¹⁸⁷ Tradičným rímskym špecifikom boli víťazné oblúky. Vestin chrám „jeden z najstarších v Ríme, tvorila malá kruhová stavba... Vestin posvätný oheň udržovalo neustále šesť panenských vestálok pod klenutým stropom symbolizujúcim nebo“.¹⁸⁹ K najstarším v Ríme patrí aj chrám na Largo Argentina, ktorý mal tvar rotundy. Napokon aj ohromný Flaviov amfiteáter, zvaný Koloseum, postavený v orifielskom období v 1. storočí má tvar kruhu, mierne splošteného do elipsy.

No najreprezentatívnejšou rímskou stavbou orifielského obdobia je Panteón. „Niekedy sa pokladá za rímsky chrám par excellence... Symbolizuje vrchol rímskej éry... Patril dlho k najobdivovanejším rímskym stavbám“.^{78, 189, 107}

„Pôvodný Panteón dal podľa súdobých správ vybudovať tiež ako mohutnú kupolovú stavbu už roku 27 pred Kr. Marcus Agrippa pre sedem bohov planét“.²²² Po požiari v roku 80 bol zrenovovaný v rokoch 117-128 do dnešnej podoby Hadriánom. Panteón má tvar kruhovej siene, rotundy, s obrovskou 21,8 m vysokou kupolou, ktorá tvorí dokonalú polguľu. Celý priestor je vysoký 43,6 m, takže keby sa táto polguľa doplnila v spodnej časti na celú guľu, spodná polguľa by sa presne dotýkala podlahy. „Táto zvonku nehybná masa sa vnútri mení na rozľahlý, výnimočne harmonický priestor, ktorého vzhľad nemôže vyjadriť žiadny plán, žiadna fotografia, ale jeho majestátnosť vyvolá v návštevníkovi nevýslovný pocit... vnútorná kupola... vytvorila guľu včlenenú do tohto zázračného priestoru... spájajúc tento mikrokozmos s vesmírom“.⁷⁸

Meno »Panteón« naznačuje, že chrám bol zasvätený „všetkým bohom“. Oltáre „všetkých bohov“ - Merkúra, Venuše, Marsa, Jupitera... sú umiestnené po obvode stavby. **Rímsky panteón je imagináciou ľudskej hlavy, mikrokozmičného obrazu nebeskej klenby, po ktorej sa pohybujú planéty!**

A teraz obráťme náš zrak z Európy do Indie orifielského obdobia: „Medzi najslávnejšie umelecké pamiatky Indie tohto obdobia patria veľké buddhistické stúpy... Kupolovitá stúpa je primárny buddhistický pamätník... Z pôvodne obyčajnej mohyly pokrytej tehly sa postupne stala polgulovitá kupola obložená kameňom...“.^{78, 189} Najstaršou, najreprezentatívnejšou a všeobecne najznámejšou stavbou tohto obdobia je veľká stúpa v Sánči, ktorú nechal postaviť už spomínaný indický cisár Ašóka. Pozostáva vlastne celá len z kamennej kupoly v tvare pologule, ktorá, ako sme už videli, bola aj v očiach Indov obrazom nebeskej klenby. „Kult stúpy začal rozkvítať v 3. storočí pr. Kr. za buddhistického vládatára Ašóku“.¹⁸⁹ **Kupolovité kamenné stavby sa objavujú s príchodom orifielského veku v Ríme a v Indii súčasne!**

Kedy sa vlastne oblúk, klenba a kupola objavujú v dejinách po prvý raz? „Okolo roku 2600. Pri stavbe veľkej mastaby dal egyptský panovník Džóser postaviť klenbový priechod. Je to prvé známe stavebné dielo, kde bol použitý princíp »pravého oblúka«... Keď oblúk predĺžil do hĺbky, utvorila sa z neho konštrukcia, ktorú nazývame valená klenba. Podobné klenuté priestory nachádzame aj v hroboch v mezopotámskom Ure približne z toho istého obdobia“.²²²

Džóser! Teda nikto iný ako saturnsky inšpirovaný faraón, ktorý dal na vrchole najstaršieho historického orifielského času postaviť prvú pyramidu v Egypte. **Architektonický princíp oblúka je inšpiráciou archanjela Orifiela!**

Ešte v tom istom orifielskom období (2726-2372) vzniká aj kupola: „Okolo roku 2420. Sumeri postavili prvé kupolovité stavby“.²²² Techniku kupoly

a klenby potom v ďalšom orifielskom období zdokonalili najmä Rimania: „Okolo roku 65. Rímski stavitelia použili pri stavbe Kolosea po prvý raz krížovú klenbu... Prienikom dvoch valených klenieb vznikla krížová klenba“.²²² Vynález cementu a betónu umožnil Rimanom stavať kupolovité stavby nebyvalých rozmerov, z ktorých najväčšou bola práve kupola Panteónu.

V Indii bol vznik stúp prejavom nastupujúceho nového ducha času. Rimania však boli s touto hierarchickou bytosťou, ktorá sa v 3. storočí pr. Kr. stala duchom času, späť odjakživa. „Vo väčšej obľube než u Grékov bol u Rimanov chrám s pôdorysom kruhovým (rotunda), zrejme ako ohlas okrúhlej staroitalskej chyže“.¹³⁹ Staroitalská chyža mala kruhový pôdorys s kužeľovitou strechou, takže bola ako zmenšenina Vestinho chrámu. Stopy po takýchto chyžiach postavených medzi rokmi 800 a 700 pr. Kr. sa našli na palatínskom vrchu v Ríme. Sú to známky prvého rímskeho osídlenia z čias, keď Rím bol iba malou dedinou.

Pred založením Ríma osídľovala sever Apeninského polostrova tzv. »vilanovská kultúra«, ktorá „zaplnila susedné kopce drevenými kruhovými chyžami... Boli rovnaké ako chyže objavené pri vykopávkach na Palatíne“.¹⁶⁶

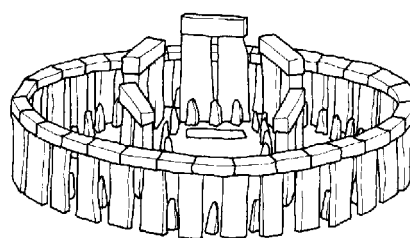
Báj nežartuje, keď hovorí, že Saturnus sa po prehratom boji s Jupiterom usadil v Itálii, v Latiu, kde spoluvládol s prvým latinským kráľom! **Saturn bol inšpirujúcim duchom Latinov.**

Pochopenie týchto súvislostí nám teraz dovolí pozrieť sa celkom inak aj na kultúry z prehistorických čias, z ktorých nemáme žiadne písomné doklady: „Ludia, ktorí postavili Stonehenge, žili v guľatých prýbytkoch...“! Opäť a inými cestami narážame na to isté: **Staviteľov Stonehenge inšpiroval archanjel Orifiel!**

A ak sa prenesieme do celkom prehistorického saturnského obdobia (5206-4852 pr. Kr.) do Mezopotámie, nájdeme tam tzv. chálafskú kultúru. Túto chálafskú kultúru datujú archeológovia práve niekde medzi roky 5500-4500 pr. Kr., teda do orifielského obdobia. Je prvá, ktorá v Mezopotámii používala olovo. „Pre jej architektúru sú charakteristické hlinené domy okrúhleho tvaru s kupolovou strechou“.¹

Amfiteáter Flavioucov (Koloseum), 70 - 80 po Kr.

Rekonštrukcia pôvodného stavu megalitického komplexu v Stonehenge.

Stonehenge. Vznikalo postupne medzi 2600 - 1800 pr. Kr.